The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol → (meaning "CONTINUED"), or the symbol ▽ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole → signifie "A SUIVRE", le symbole ▽ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

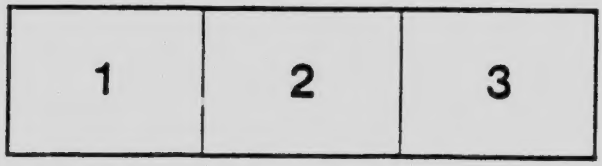

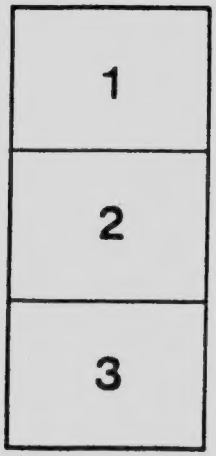

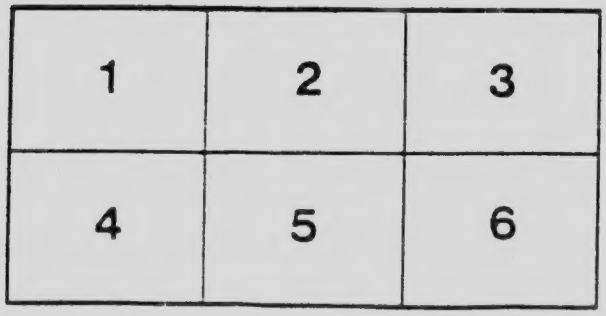

П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона будуєть ся?

HUKRDUP

ЦІНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпеґ, Ман.
1920.

NATIONAL LIBRARY
CANADA
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE

П. О.

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА

На яких основах і як вона будуєть ся?

HUKRDUP

ЦІНА 10 Ц.

Накладом
"УКР. РОБІТНИЧИХ ВІСТИЙ"
Вінніпеґ, Ман.
1920.

JN6599
U4
O22

РАДЯНСЬКА УКРАЇНА.

НА ЯКИХ ОСНОВАХ І ЯК ВОНА БУДУЄТЬ СЯ?

Радянська Україна — се смерть, загибіль для ворогів працюючого люду України. І тому то вороги працюючого люду, ті що звикли вигідно проводити житє на спині робітника чи селянина, з такою заїлостю, з такою кровожадностю старають ся впхнути ніж в серце радянської влади — як то робили і роблять пани і підпанки всякого покрою на межах і поза межами України, — або старають ся опоганити, представити в брехливім світлї Радянську Україну — як то робили і роблять всякі буржуазні ґрупи за кордоном України, а між иншим і в Америцї.

Радянська Україна — се значить конець панам-капіталїстам, панам-дїдичам, конець визискові, конець поневоленю працюючого люду України.

"Радянська Україна" — се Україна робітників та селян, де фабрики, поля, копальнї, зелїзні дороги і т. д. є власностю всього працюючого люду, який господарує ними після своєї власної волї, маючи на оцї свій власний до-

бробут — добробут робочих мас України, і робочих мас всїх країн.

В який-же спосіб селяни та робітники господарують своїм майном в Радянській Україні? В який спосіб будують вони радянську владу для завідуваня спільним добром і — в теперішнім часї — для боротьби з ворогом внутрішним (з власною буржуазією) і з ворогом заграничним (з буржуазією, з імперіялїстами західної Европи, Америки, Азії)?

Отсе ті питаня, на які ми по змозї дамо в сїм місцї якнайкоротші відповіди.

1. Пролетарська революція на Україні як конечне услїве введеня радянської влади.

Радянська влада істнує тепер в двох републиках, в Росії і на Україні (ці дві републики злучились в федерацію). Радянську (совітську) владу в Росії здобув російський пролєтаріят революційно оружною боротьбою проти російської буржуазії.

Так само радянську владу на Україні здобув український пролєтаріят — робітники та убогі селяни — оружною боротьбою проти української буржуазії.

Інакше (не оружною боротьбою) нї росій-

ський ні український пролетаріят радянської влади встановити не мігби. На Україні пани (капіталісти і дідичі) на спілку з середною клясою (буржуазією) ніяк не хотіли зречи ся свого пановання; капіталісти ніяк не хотіли зречи ся своїх банків, фабрик, копалень, зелізниць і т. д., а дідичі не хотіли зречи ся своїх ланів, а середна кляса і ріжні урядники, більші та менші, і заможне селянство — дуки, ніяк не хотіли позбути ся своїх теплих місць, своїх посад і нагарбаного богацтва. Вони постановили силою боронити своїх посілостий, своїх привілеїв. Вони не вагали ся наставити проти робочих мас пушки, машинові карабіни і кріси.

І що-ж лишало ся зробити тоді українським працюючим масам, які вже раз на все постановили не робити на дармоїдів? Вони проти сили панів та їх слуг мусіли поставити свій кулак, свою силу.

Проти пушок, машинових карабінів та рушниць панських пролетаріят України виставив свої пушки, машинові карабіни та кріси.

Отсе і була пролетарська революція.

А що пани разом з своїми слугами (з середною клясою) творять на Україні, і в кождім краю, незначну меншість, тож ясна річ, що

як пролєтаріят вийшов до бою з своїми арматами, то мусів він розбити на прах панів та їх слуг.

Не помогло панам те, що вони кричали, що вони бють ся за "незалежну Україну". Працюючі маси України розуміли добре, що коли пани та їх слуги горлають про "незалежну Україну", — то розуміють вони під тим таку Україну, деб капіталїсти, дідичі, дуки та їх слуги могли дальше жити вигідно на спинї робітника та убогого селянина.

Не помогло панам те, що вони обкидували болотом пролєтаріят Росії (російських большевиків) і говорили, що большевики Росії хочуть поневолити Україну. Нї, робочі маси України знали, що робочі маси Росії їх найбільші приятелї, їх товариші по недолї, та що нї українського, нї жадного иншого пролєтаріяту вони поневолити не можуть і не хочуть.

І так спільними силами пролєтарська червона армія України і Росії побила цариста Скоропадського, побила цариста Денїкіна, побила не меншого від них цариста Петлюру, побила цариста Пілсудського (якому помагав також Петлюра) і побє всїх своїх ворогів, з якоїб то сторони вони не надійшли.

І на руїнах царизму, на руїнах буржуазної

влади на Україні працюючий люд будує свій власний, новий лад, будує радянську владу як средство до цілковитої перебудови громадянського житя.

2. Парляментаризм а радянська влада.

Чому Україна називаєть ся **"Радянською"** Україною? Чому влада на Україні називаєть ся **"радянською"** владою?

Україна зоветь ся тепер "радянською" тому, бо ради селян та робітників нею управляють.

В часі панованя царя російською імперією, в якої склад входила також Україна, рядила Дума (парлямент) в Петрограді. До тої Думи (а в Австрії до парляменту в Відни) вибирано послів. В тій цїли цїла російська імперія — і цїла Австрія — була подїлена на виборчі округи. Кождий округ мав вибрати одного чи більше послів.

Але так царське правительство в Петрограді, як і цїсарське правительство в Відни, старали ся не випустити власти з своїх рук. А маючи до помочі військо, поліцію і цїлу армію урядників-бюрократів, вони могли се зробити.

І ось обмежують вони право голосованя

на послів. Таке право звичайно давали вони тим, що мали якийсь більший або менший маєток; дальше, ухвалюють закон, що голосуючий мусить мешкати довший час в однім місці (рік, два або й більше), щоб міг голосувати; ограничують вік голосуючих і т. д.

Та побіч того всього парляментарна форма правлїня має ту головну хибу, що вона позволяє голосувати, а тим самим рядити громадським добром, **"всїм"**, без ріжниці чи він працює, чи жиє з праці других, чи він чесно робить на хлїб, чи обкрадає робочі маси з їх праці.

Парляментаризм, або так звана "демократія", через те, що дає право голосу всїм визискувачам робочих мас, всїм капіталїстам, дідичам і всїм їх слугам, нїколи не виходив і не виходить на користь робочим масам.

Підчас т. зв. "демократії" в Австрії і царської Росії (хоч в Росії навіть "демократія" була дуже куца), буржуазна верства суспільства, маючи в своїх руках цїлу правительственну машинерію, господарила краєм на свою користь а на шкоду робочого народа.

Штучним (ґеоґрафічним) подїлом на виборчі округи, обмеженєм права голосованя, підкупством, застрашуванєм, шахрайством

(крадіжю голосів і т. п.) — буржуазія в "демократичній" країні все виходить на верх, держить владу в своїх руках.

Однак не треба нам забувати, що сей парляментаризм, ся "демократія" в Росії і Австрії була лише завершенєм, крицею капіталїстичного ладу, т. є. приватної власности фабрик, піль, копалень, зелїзниць і т. д. Лише приватна власність тих громадянських средств продукції дає можність витвореню ся парляментаризму ("демократії").

"Демократія" (парляментаризм) є витвором буржуазії, значить, щоби знищити парляментаризм, треба знищити буржуазію; а щоби знищити буржуазію, треба знищити приватну власність на суспільні средства продукції, на фабрики, поля, копальні, зелїзниці і т. д.

Революція в Росії, а при її помочи революція на Україні знищила всї ті річи. **Все майно на Україні є спільною власностю всього працюючого люду України.** Буржуазія в той спосіб зищена, не має ґрунту під ногами. Тим самим знищений парляментаризм ("демократія").

І ось в протиставленю до демократії будує працюючий люд України **радянську владу.**

Нема поділу на якісь там виборчі (геогра-

фічні) округи — як се було підчас парляментаризму: замість того **кождий робітник, кождий селянин голосує там де робить; голосує в фабриці або на селї.** Фабрика і село (комуна) є тою головною, першою і послїдною, складовою частю громадянського ладу. А вже з того випливає, що голосувати має право лише той, хто робить в фабриці, чи то на селї, або виконує якунебудь роботу звязану з продукцією (умова робота).

3. Ради в містї.

Кожде місто вибирає собі раду. Відповідно до числа людности в містї, членів в радї є більше або менше (прим. може бути один депутат на 1.000 мешканців).

Депутатів (радних) може вибирати кожда фабрика, чи робітня, з окрема, а коли нема в нїй достаточного числа робітників (прим. має менше як тисячу) тодї може лучити ся з другою фабрикою, чи робітнею.

Як вже було зазначено, право голосу мають лише робітники, ті, що не визискують нїкого.

До такої Ради може входити, скажім від 50 до 1.000 депутатів. Їх вибираєть ся на дуже короткий час, прим. на 3 місяцї.

Міська рада відбуває наради дуже часто,

прим. не менше як (? — Ред.) на тиждень.

Під своїм наглядом має вона всї місцеві справи громадського характеру. При помочі фабричних комітетів і союзів (юній) заряджує вона фабриками і робітниками, при помочі радянських крамниць і ріжних розділюючих союзів (кооперативів і т. д.) заряджує поділом средств житя поміж мешканців міста.

За посередництвом сеї ради бере місто участь в справах загально-краєвих, як з сторони економічної (господарської) так і політичної (оборона радянської републики і т. д.).

З поміж своїх членів міська Рада вибирає делеґатів до ґуберніяльного, до окружного і до Всеукраїнського Конґресу Рад (малі місточка вибирають також делеґатів до повітового конґресу рад). Скількість делеґатів можна прим. вибирати так: до ґуберніяльного конґресу рад одного делеґата на 2.000 голосуючих в місті; до окружного конґресу рад одного делеґата на 5.000 голосуючих; до Всеукраїнського Конґресу Рад одного депутата на 25.000 голосуючих в місті.

4. Ради на селї.

Так як в місті всї робітники, так на селї всї

працюючі селяни вибирають собі Раду. Скількість членів сільської ради (скількість депутатів) залежить від скількости населеня села: мале село має меншу раду, більше село має більшу раду. Можна прим. вибирати одного депутата від кождих сто селян, але можна означити число депутатів, щоби не було їх більше, як прим. 50.

Право голосованя має кождий селянин, котрий жиє з праці своїх рук, а не визискує нікого.

Рада селян господарує громадськими справами, а коли ціле село вже зорґанізоване в комуну, то справами цілої комуни.

Радних вибираєть ся на дуже короткий час, прим. на 3 місяці, щоби в той спосіб дати можність всім членам комуни, чи села брати участь в праці ради, щоби не витворювала ся т. зв. селянська "бюрократія", то є окремий урядничий стан. Але навіть в кождій хвилї можна відкликати котрого небудь радного, як що виборці бачуть, що через які небудь причини він не може як слід сповняти своїх обовязків як член ради. Його відкликуєть ся, а на його місце вибираєть ся другого. Се вже не так, як в "демократії" (підчас парляментаризму), де раз вибраний посол, чи війт, чи я-

кий инший урядник не може бути відкликаний, аж доки не вислужить своїх літ, прим. 3, 4, 5, 6 або й більше літ. Тут кождий радний мусить виконувати волю виборців, волю селян, а як не виконує її, як не може або не хоче слухати селян — чи робітників — то сейчас його позбавляєть ся уряду.

Побіч справ своєї власної громади, сільська рада (совіт) стоїть в тісній звязи з всіми сусідними радами і в тій цїли вибирає з поміж себе делеґатів до волосної ради, яка називаєть ся: **"Конґрес сільських рад".** Можна прим. вибирати одного делеґата до волосної ради від кождих десятьох членів сільської ради; значить село, яке має раду, що складаєть ся з 50 радних, вислало би до волостного конґресу 5 делеґатів.

5. Конґреси рад (совітів): волостний, повітовий, ґуберніяльний, окружний.

Радянський лад полягає на тім, щоби вся господарка краєва була проваджена в як найтіснійшім порозуміню з населенем цілого краю, **маючи на оці добро всього населеня краю,** а зглядно добро всього працюючого люду. Щоби приміром копальняний і промисловий до-

нецький басейн не провадив господарки на шкоду хліборобським околицям (прим. в подільській ґубернії), або противно, щоби Поділє не провадило господарки шкідливої для донецької околиці (околиці над рікою Донцем) — **то до сього треба спільного порозуміня** обох тих околиць. До такого порозуміня можна найлекше прийти за посередництвом вибраних представників обох околиць.

Те саме відносить ся і до двох сіл, до двох повітів, до двох ґуберній, округів і взагалї до всїх сіл, до всїх повітів, ґуберній, округів: всїм їм треба бути в тїснім порозуміню, коли хочуть вести успішну господарку на користь всього працюючого люду.

Такого спільного, тїсного порозуміня треба ще й тому, що радянській владї грозить і внутрішний ворог (рештки буржуазії) і заграничний ворог (світові імперіялїсти). Щоби оборонити ся перед тими ворогами, щоби до решти знищити їх опір — на се треба тїсної звязи всїх робітників, всїх селян.

І ось в радянськім ладї таку тїсну звязь дістаєть ся за помочю **конґресів совітів.** Міста і села, волости, повіти, ґубернії, округи — всї вони звязані до купи за помочю конґресів рад волостних, повітових, ґуберніяльних і окруж-

них, і за помочю **Всеукраїнського конґресу совітів.**

а) Волостний конґрес рад.

Волостний конґрес рад складаєть ся з делеґатів від сільських рад. Кілька, чи кільканайцять сусідуючих з собою сіл є злучені до купи за помочю волостного конґресу рад. Коли прим. таку волость творить 10 сіл, а кожда сільська рада пішле до волостної ради 5 делеґатів (вибираючи одного делеґата на кождих 10 радних), то волостний конґрес совітів буде складати ся з 50 делеґатів.

Сей волостний конґрес рад має під своїм наглядом всї справи спільні волости, значить спільні тим кільком, чи кільканайцятьом селам.

З поміж себе вибирає волостний конґрес делеґатів до **повітового конґресу рад.**

б) Повітовий (уїздний) конґрес рад.

Повітовий конґрес рад складаєть ся з делеґатів прилсаних волостним конґресом рад і з делеґатів рад міських — тих міст, що не мають більше населеня, як 10.000 душ.

Такий повітовий конґрес наглядає над спра-

вами всїх сїл і менших міст на території того повіту — але за посередництвом волостних конґресів рад і міських рад. Він вибирає також делеґатів до окружного конґресу рад.

в) Ґуберніяльний конґрес рад.

Ґуберніяльний конґрес рад складаєть ся з делеґатів від волостного конґресу рад і від рад міських. Такий ґуберніяльний конґрес може складати ся прим. з 300 членів, присланих від міста і від волостного конґресу.

Ґуберніяльний конґрес завідує справами спільними цїлій ґубернії, але за посередництвом міських рад і волостних конґресів рад.

г) Окружний (областний) конґрес рад.

Окружний конґрес рад складаєть ся з делеґатів від сїльських рад і від повітових (уїздних) конґресів рад.

Річ ясна, що сей конґрес завідує справами спільними цїлому округови за посередництвом міських рад і повітових конґресів.

6. Всеукраїнський конґрес рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів.

Неначе тим головним ґудзом, що вяже тї-

сно до купи всї села і міста Радянської України, є Всеукраїнський Конґрес Рад Робітничих, Селянських і Червоноармійських депутатів.

Сей конґрес є тою точкою, в якій перехрещують ся всї ниточки, що йдуть від міських і сільських рад, від волостних, повітових, ґуберніяльних і окружних конґресів.

Він складаєть ся з делеґатів від міських рад, від ґуберліяльних конґресів і від віддїлів червоної армії (включаючи сюди і козацькі віддїли).

Тут сходять ся представники всього міського і сільського працюючого люду і оборонців границь радянської републики — червоної армії — і тут вони обмінюють ся думками, поглядами про спосіб найуспішнїйшого провадженя краєвої господарки і оборони перед ворогом.

Без такої осередної точки, в якій перехрещувалиб ся всї змаганя, бажаня, пляни поодиноких конґресів, рад і поодиноких осіб — працюючий люд не мігби посунути ся нї на один крок на перед.

Без такої — що так скажемо — центральної телеґрафічної стації працюючий люд України був би розбитий на маленькі загумінки, які один по другім розвалювали би ся під тяга-

рем лихих господарських обставин (що були би вислідом такого роздробленя), і вертали би до давної буржуазної анархії.

Всеукраїнський конґрес скликуєть ся на нарада прим. щонайдальше два рази в рік.

Він радить над справами спільними цілому краєви, як от уложенє, зміненє і доповненє конституції, загальний провід внутрішної і заграничної політики, означуванє границь, виповідженє і закінченє війни, загальний провід в краєвій господарці, утворенє червоної армії і т. и.

Кожда радянська република, або союз радянських републик мусить виступати як цілість чи то в боротьбі за хліб в нутрі краю, чи то в боротьбі з нападаючими на ню заграничними ворогами. Щоби в тих двох напрямах виступати як цілість, радянська република й творить одну центральну владу, як ось Всеукраїнський Конґрес Рад, надаючи її відповідні конечно потрібні права.

7. Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет.

Всеукраїнський конґрес депутатів робітничих, селянських і червоноармійських рад цілий

рік сидіти на нарадах не може. І щоби на час його розпущеня не полишити републику без центрального орґану, він вибирає споміж себе Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет. Сей комітет може складати ся прим. з 200 членів, він вводить в житє ухвали Всеукраїнського конґресу і самий робить ухвали, коли сього вимагає потреба (розумієть ся, в певних границях).

8. Рада Комісарів.

Всеукраїнський Центральний Екзекутивний Комітет вибирає з поміж себе відповідне число комісарів (10, чи 15, чи більше) і їм повірюєть ся загальну управу справами краю. Кождий комісар ("комісар" означає "повновласник") стоїть на чолї комісаріяту, що складаєть ся з членів Центрального Комітету. Комісар в порозуміню з комісаріятом видає відповідні зарядженя, розумієть ся в згоді з ухвалами Центрального Екзекутивного Комітету і Всеукраїнського Конґресу Рад.

Ось се є радянська будівля, представлена в якнайкоротший спосіб.

Так, як се було з членами місцевих сільських і міських рад, так само і кождий член

котрого небудь конґресу, чи Центр. Екз. Комітеу, чи Ради Комісарів може бути відкликаний в кождій хвилї, коли лише вискажеть ся, що з якої небудь причини він не може сповняти як слїд своїх обовязків. В додатку та обставина, що члени котрого небудь законодатного, чи виконуючого тїла є вибрані лише на короткий час (після котрого, очевидно, вони можуть бути поновно вибрані) причиняєть ся до того, що кождий член кождої ради, чи конґресу чи комітету неначе чує руку виборців на своїм рамени, яка все справляє його в ту сторону, де лежить загальне добро працюючого люду.

Ся рука стягає кождого до долу, хтоб посмів спротивити ся волї міського і сїльського пролєтаріяту.

9. Радянська влада — се диктатура пролєтаріяту.

Революцію в Росії і на Україні перевів міський і сїльський пролєтаріят та пів-пролєтаріят.

Пролєтарі — се всї ті, котрих пани (капіталїсти, дїдичі і їх слуги — середна кляса) визискують безмилосердно.

Панський (капіталїстичний) лад витворив

тих пролетарів. Сей лад позваляє дідичам відбирати землю від селян, не лишаючи їм або зовсім нічого, або кілька клаптиків землї — але лише на те, щоби той бідний селянин мав з чого оплачувати панам податки і проценти; панський лад позволяє витвореню ся невеличкої ґрупки панів-капіталїстів, мілїонерів і білїонерів, що держать в своїх руках всї фабрики, копальнї, зелїзницї, кораблї і в той спосіб мають власть над житєм і смертю мілїонів працюючого люду-пролетаріяту.

Але такий лад може істнувати лише до часу.

Приходить час, коли пролетаріят вже не може довше терпіти ярма дідичів і фабрикантів-мілїонерів, і тодї він постановляє собі радше вмерти, нїж дальше позволити панам-дармоїдам смоктати робітничу кров. Приходить час, коли селянин хоче, щоби вся земля, на якій він працює і може працювати належала до него — а не до дідича, коли робітники хочуть, щоби фабрики, майни і т. п. в яких вони працюють, належали до них.

Приходить час, коли весь працюючий люд, коли пролетаріят постановляє собі видерти з рук панів-капіталїстів власть над своїм житєм і взяти ту власть в свої власні руки.

Такий час для російського і українського

пролетаріяту вже прийшов.

Український пролетаріят — ті міліонові маси поневоленого визискуваного робітництва і селянства — вийшов на вулицю і в отвертій, кровавій, повній пожертвовань боротьбі, відрубав голову капіталістичній гидрі: повалив панський лад, взяв фабрики і копальні і зелізниці і поля під свою контролю, на свою власність.

Се була пролетарська революція.

До успішного переведеня сеї революції було потрібно сильної пролетарської організації, якаб мала провід в боротьбі з буржуазією, з панами. Тою організацією є організація комуністів (большевиків) Росії і України.

Під проводом комуністів України пролетаріят України на руїнах старого, панського ладу приступив до будови нового, комуністичного ладу при помочі диктатури пролетаріяту.

Серед сорок-міліонового населеня України є значна скількість таких осіб, таких груп, таких партій, які є проти інтересів робітників та убогих селян, які є проти поваленя панської власти, а коли вона вже повалена, то вони весь час змовляють ся, щоби її назад привернути.

Таких приятелів панського ладу, таких ворогів працюючих мас є богато в містах серед

колишньої середної кляси (не згадуючи вже про вивлащених панів-капіталїстів) — а є їх ще більше на селї, серед дрібно-земельного і заможного селянства.

В містах комунїзм поширений сильнїйше, завдяки тим обставинам, що фабрика згромаджує до купи робітників і в той спосіб сприяє поширеню ся клясової свідомости, сприяє скорому зростови революційного духа, комунїзму.

Праця на селї є зовсїм иншого характеру. Вона держить працюючих селян — а в головній мірі дрібно-земельних в відокремленому станї від другої і в той спосіб сприяє зростови убійчого т. зв. індівідуалїзму, то є, таких переконань, де селянин думає що безнастанна праця на своїм власнім мізернім загумінку, своїм власним рискалем, своєю власною шкапою є все те, що йому потрібно до повного щастя.

Така відокремлена праця селян, рідкі зносини з містом, з новими думками, змаганями і т. д. — все те перешкаджає поширеню ся серед убогого селянства комунїстичних переконань.

І тому селянин поволїйше приходить до переконаня, що одиноким способом на усунене нужди серед якої йому приходить ся жити є відібранє від дїдичів земель і управа їх спіль-

но, машиновими плугами, жниварками, молотільнями і т. д.

Тої вузкої гордости — **бути своїм власним господарем** — хочби за се прийшло ся заплатити величезними податками і мозольною, кровавою працею — тої засліпленої, стародавної гордости селянин позбуваєть ся поволи з висше згаданих причин.

Серед таких обставин утворене диктатура пролетаріяту являєть ся конечним явищем, є конечним і одиноким средством в руках клясово свідомого пролетаріяту на селї і в містї для знищеня останків старого панського ладу, для будови комунїзму.

Так довго, доки всякі ріжницї між клясами на Українї не затруть ся, доки буде істнувати кляса, чи ґрупа людий противних інтересам пролетаріяту — доти диктатура пролетаріяту в формі радянської влади буде істнувати на Українї (і в Росії та инших краях).

Коли буржуазія зовсїм стопить ся, коли вона зіллєть ся з робітниками, і так як вони, буде жити з працї своїх власних рук, коли на Українї буде лише одна кляса людий — робітники (на селї і в містї) — тодї диктатура зникає — бо не має вже що робити, не має кому диктувати. Місце диктатури пролетаріяту в фор-

мі радянської влади займуть чисто господарчі і культурні комітети-ради.

10. Комунїзм — "від кождого після здібностий і кождому по потребі".

Диктатура пролєтаріяту в формі радянської влади вводить в житє засаду **"хто не робить, той не їсть"**. Робочий люд своєю силою, своєю властю примушує всїх дармоїдів, всїх тих, що досї жили на спинї робітників, працювати. І-накше чекав би їх голод.

Але час диктатури пролєтаріяту не є ще повним комунїзмом. Се т. зв. "низша фаза комунїстичного суспільства", переходовий степень до "висшої фази комунїстичного суспільства".

В часї диктатури пролєтаріяту робітники і селяни перебирають фабрики, копальнї, поля, зелїзницї і т. д. на свою власність.

Але повна контроля, повне завідуванє тими средствами витвору зі сторони робочих мас з конечности вимагає приготованя, вправи. Маючи власть в своїх руках, маючи всї виховуючі заведеня під своїм доглядом, робочі маси без найменшої перешкоди набувають конечно потрібні вправи в господареню своїм майном.

Аж тоді, коли робітники не лише контролюють, але і управляють фабриками, коли вже знищено останки буржуазної анархії в господарці, коли в кождій галузи господарства заведений взірцевий порядок, коли в наслідок того години праці зменшують ся, так що праця не є вже тягарем, але розривкою — тоді наступає друга фаза комунізму в якій всякі сліди держави (влади, диктатури) вже зникають. **Бо тоді кождий вже працює після своїх здібностий.**

Кождий робітник, кождий селянин працює відповідно до своїх сил, до своїх здібностий, **а з овочів спільної праці він уживає тілько, кілько йому потрібно.**

Такий лад, де кождий працює після здібностий, а зуживає після потреби є конечним вислідом спільної господарки, то є такої господарки, де всї знаряди продукції є спільними, де міста і села творять **комуни,** які здобувають собі хліб при помочі тих спільних знарядів.

Кожда сільська і міська комуна має два шпіхлїрі: один "шпіхлїр" праці, т. є. сила, збір праці всїх членів комуни, з якого черпаєть ся працю відповідно до потреби; другий шпіхлїр, се сума, збір вислїдів праці, з якого кождий черпає після потреби.

Се комунїзм, який "стягає рай з неба на землю", який робить з всього людства одну велику родину, що не знає нї нерівности, нї несправедливости; се гнїздо згоди, братерства, любови, основане на загальнім вдоволеню, добробутї.

Такий образ перед собою мають комунїсти всїх країн, туди вони прямують, без згляду на жертви, які вони мусять поносити.

Туди прямує і український сїльський та мїський пролетаріят під проводом Комунїстичної Партії (большевиків) України.

11. Комунїстична Партія (большевиків) України.

Найголовнїйшу ролю в будові Радянської України відограє "Комунїстична Партія (большевиків) України".

Ся партія складаєть ся з найсвідомійшого сїльського і мїського пролетаріяту на території України.

Що пролетарська революція в Росії і на Українї побідила, що буржуазний лад в Росії і на Українї повалено — се треба завдячити в головній мірі комунїстичним партіям тих країн. Підчас коли всї прочі партії на Українї, по-

чавши від ріжного рода "демократичних" а скінчивши на "соціял-демократичних" — всї вони менше або більше були партіями буржуазними, всї вони входили в компроміс з буржуазним ладом, з буржуазією.

Лише одна "Комунїстична Партія (большевиків) України" (що перше творила цїлість з російською комунїстичною партією) стояла весь час твердо на чисто пролетарськім ґрунтї. Лише вона одна виставила рішуче домагане, боєвий клич — "Вся власть робітникам!", "Вся власть Радам!"

Підчас коли всї прочі т. зв. "робітничі" партії з меншою або більшою домішкою продажної "інтелїґенції", "аристократичної" верстви робітників і заможних селян, твердили, що робітники ще не здібні правити самі собою і тому потребують "опікунів" (очевидно тими опікунами малаб бути ся продажна інтелїґенція і взагалї цїла середна кляса з наскрізь буржуазними переконанями) — в тім самім часї Комунїстична Партія відкинула всяке опікунство тих "приятелїв" (в дїйсности шкіролупів) працюючого люду, всякі компроміси з буржуазією і стояла за повну і неограничену власть робітників та убогих селян.

І остаточно кличі Комунїстичної Партії

(большевиків) України побідили.

Червона армія — сей твердий пястук пролетаріяту при власти — розбила всїх дотеперішних ворогів Радянської України, як внутрішних (Скоропадського, Петлюру, Денїкіна), так і заграничних (Польщу).

І знов сим ядром, що живить червону армію відвагою і завзятостю є комунїсти. Огнем посвяти спільній робітничій справі вони огрівають цїлу червону армію і роблять можливими ті її побіди.

А в містї і на селї, в фабрицї, в полї, в копальнї — всюди ті, що досї блукали в своїй несвідомости, ті що досї давали ся водити манівцями всяким буржуазним, панським посїпакам — всї вони шукають помочі, поради в комунїстів, йдуть за проводом Комунїстичної Партії (большевиків) України.

І в той спосіб будівля Радянської України скорим ходом поступає вперед, все близше до комунїзму.

КОЖДИЙ

РОБІТНИК І ФАРМЕР ПОВИНЕН ЧИТАТИ ПЕРЕДОВСІМ РОБІТНИЧІ ЧАСОПИСИ!

Чому?

Бо робітнича часопись обговорює кожду подію в краю і в сьвіті лише зі становиска інтересів робочого люду.

Одинокою робітничою часописею в Канаді є

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"

що виходить в Вінніпеґу два рази на тиждень і коштує лише $4.00 на рік.

Хто читає "Українські Робітничі Вісти", виробляє собі суцільний сьвітогляд і може осудити кожду подію в суспільнім житю.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" виступають проти кождого лайдацтва поповнюваного на робочім народі.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ" доносять про робітничий рух на цілім сьвіті, про боротьбу робітничої кляси.

Хто хоче знати, як сьвідомі робітники думають про суспільні події, хто хоче навчити ся соціялїстичної думки, нехай читає передовсім "УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ".

Адреса:

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.